

Svět outdoorů ^{4/2019}

**DOKÁŽEŠ
JEŠTĚ PŘEŽÍT**
v drsné přírodě?

9 771801 200005

4/2019 cena 49Kč/SKZ 49 EUR

04

TRAVERZ GRANDES JORASSES

*Břítva hřebínku
na Calotte du Rochefort.*

Snem každého guida je pestrá práce. Opakované výstupy postupně vedou k otupělosti a někdy i k podceňování, ať se tomu bráníme, nebo ne. Pro mne jsou nejkrásnější výstupy na kopce, na kterých jsem ještě nikdy nebyl. Potřeba neustále vybírat cestu vede ke zlepšení smyslu pro orientaci. Navíc ve mně pořád je i ta horolezecká touha lézt nové cesty a dokola rotovat na jednom kopci by mě nebavilo.

PO HORÁCH SE STARÝM ZNÁMÝM

Se Zdendou, „ajťákem“ z Pardubic, se známe dlouhé roky. Přes sedavé zaměstnání jeho kondice i lezecká výkonnost každým rokem roste. A stejně tak i obtížnost výstupů. Naše první společné túry byly podle klasického scénáře – Arete Cosmique, Dent du Geant apod. Hned po mých aspirantských zkouškách. Ale už druhý rok se začaly naše cíle nádherně prolínat. Já nadhodil možnosti, Zdenda si vybral. Kompletní Breithorn, severní hrana na Weissmies a o rok později Obergabelhorn se Zinalrothornem a další. Těžší a především fyzicky náročné túry. Téměř nikdy normální cestou. S jídlem roste chuť. A Zdendův apetit opravdu roste s každou túrou.

Začátkem roku 2018 jsme opět plánovali, co v létě. Z nabízených možností si Zdenda vybral travers Grandes Jorasses. Dva dny dlouhou túru, která vyžaduje komplexního alpinistu. Najdeme tu travers rozbitých ledovců, skalní i sněhové „žiletky“ i těžší lezení ve stěně. Ale hlavně, tato túra je skutečně dlouhá a vede přes sedm 4 000 vrcholů.

Zdenda to vzal vážně a hlavně zodpovědně. Běhal, trénoval na umělce, byl za blázna na Drátníku, kde lezl v pohorkách pětkové cesty nahoru a dolů.

URYCHLENÝ START

Na konci srpna nám zamýšlený sraz posunula předpověď počasí. Potřebovali jsme jí opravdu tutovou, na oba dny. Zdenda musel zkrátit aklimatizaci o den a já vynechat svůj restday. Slezl jsem z Matterhornu, kde jsem ten den v silném větru solidně vymrznul, a za tři hodinky jsem si stlal v autě v Courmayeuru. Zdenda už celý den „dýchal“ na chatě Torino.

Ráno vyrážím prvním lanem na Torino. Rychlý espresso, kontrola matroše. Navazujeme se a během pár minut šlapeme po ledovci Glacier du Geant směr Dent du Geant. Cirrovitá oblačnost nad hřebenem Jorasses mi dělá starosti. „Včera tu strašně fučelo“, podotýká Zdenda a já doufám, že nás někdo nahoře bude mít rád a ten větrák na dva dny vypne. Jsme rychlí, aklimatizovaní a za hodinku zkracujeme lano a bez maček se proplétáme rozbitým terénem k patě Dentu a nástupu na Arete du Rochefort. Je nesmírně důležité udržet nevýrazné žebro vpravo od žlabu, který je totálně suchý a připomíná střelnici.

PRVNÍ DEN ZA NÁMI

U paty Dent du Geant nasazujeme mačky a vyrážíme do první části hřebene. Arete du Rochefort je fantastický sněhovo-ledový hřeben s nádhernou expozicí a se skalním lezením (do 4a) na Aiguille du Rochefort 4 001m. Doslova běžíme přes pláň k Dome de Rochefort. Před samotným

„scramblingem“ k tomuto vrcholu nás čeká první problematické místo. Podmínky na sněhové žiletce jsou... no ne ideální. Každý na jedné straně hřebene traverzujeme cca 30 metrů. Za chvíli stojíme u prvního štandu pod vrcholovou hlavou Dome du Rochefort. Hlavně v horní části trošku přebíráme ne úplně kvalitní skálu. Z vrcholu s výškou 4 015 m vidíme poprvé naši noclehárnu, maličký plechový bivak Canzio. Ale k němu to ještě pár hodin dá.

Spouštím Zdendu a pak za ním slaňuji a sestupuji. K vrcholu Calotte du Rochefort (3 974 m) to je celkem slušné lezení po exponovaném skalním hřebenu. Z vrcholu pak už slaňujeme k vytožené plechové budce.

Jsme tu akorát ve chvíli, kdy srpnové slunko mizí za hřebenem a chladný stín se přikrádá k bivaku. Nejsme tu sami. Kromě nás ještě dalších 5 lidí. Jedna postel tedy ještě zůstává volná. Vaříme čaj, hltáme travellunche a okukujeme zítřejší směr výstupu. Čeká nás svižné lezení za 5a (no pěkně děkuju za takové 5áčko). Skála vypadá dobře, jen nám bude trošku stěžovat postup. Zalézáme do pelechů a těšíme se na zítřejší monstrózní výstup.

BUDE TO DLOUHÝ, TUŠÍM...

Pětice našich spolunocležníků mizí ve čtyři ráno. My v klidu snídáme, balíme, ale také ještě za tmy nastupujeme v 5 hodin do stěny. Opouštíme ledovec, bivak nám mizí pod nohama a s ním i poslední ústupová cesta (slaňovací dráha do Itálie). Teď už není cesty zpět a musíme až na vrchol(y) a na chatu do Itálie.

Po pár metrech zouvám mačky a obouvám si lezečky. Abych se v následujících metrech pochválil. Dobrá volba, která za těch pár gramů navíc stála a rozhodně zrychlila náš postup. Rajbásek, spárky a pak už jasný směr vlevo ubíhající

komínem. Za chvíli stojíme na veliké polici a nad sebou pozorujeme dvě družstva na hřebenu Pointe Young. Trošku bojují s orientací v žebrech a žlabech plných ledu. Po chvíli klíčkovaní se vyhoupnu na hřeben Pointe Young (3 996 m). Tak to bychom měli. Hlavní technické obtíže jsou za námi a šup zpět do pohorek. Rychlá tyčinka a mydlíme dál.

Příznám se, že následující metry se mi tak nějak slily. Bez větších potíží dosahujeme kouta s rozbitým žlábkem, který raději obcházíme po žeburu vpravo. Nad ním přichází poslední orientační oříšek výstupu. Několik koutů a komínů vede směrem k dalšímu vrcholu. Tak nějak „na tušáka“ vybírám jeden z nich a podle stop po mačkách snad i ten správný. Pointe Margueritte (4 065 m) je náš. Expozice následujícího hřebene k Pointe Helene (4 045 m) je neuvěřitelná. Na obou stranách máme stěny vysoké několik set metrů. Hluboko pod námi je chata Boccalette. Tušíme, že to bude ještě hódně dlouhý den. Po žiletce mírně klesáme do sedla. Traverz je těžký hlavně z pohledu guidování. Zajistit Zdendu a pak za ním často slézt třeba čtyřkové úseky. Tři krátké délky nahoru a stojíme na Helence.

Odtud je postup již snadný. Problém začínají být ubývající síly. Zdenda tlačí klobásu s chlebem. Nechápu to. Kde to žrádlo v batohu pořád bere?! Aby v tom nebyl sám, dávám taky jednu snickersku. Kamenolomem celkem svižně valíme k Pointe Croz (4 110 m). Ani se na něm nezastavujeme a pokračujeme pořád dál a dál na Pointe Whympel (4 184 m). Na poslední vrchol Pointe Walker (4 208 m) to už je co by kamenem dohodil. Chyba lávky. Sestup po sněhu, slanění ze skalního prahu, begschrud dolů a zase nahoru, lano prodloužit a zase zkrátit. Hodina je rázem v trapu, než stojíme asi v 15:30 na „Walkerovi“, nejvyšším z vrcholů tohoto monstra. Skoro by se chtělo říci, hotovo. Fotíme,

Za ledovou žiletkou pod Dome du Rochefort.

KOMPLETNÍ TRAVERZ GRANDES JORASSES

Vybavení na túru Lano 1x šedesát metrů, 5x expreska, 4x frend střední velikosti, 4 karabiny na osobu, 2x šroub do ledu, mačky, turistický cepín do dvojice +1 náhradní cepín, batoh max. 40 litrů

Vzdálenost z Prahy 1 000 km

Výchozí bod Courmayeur, Itálie

Obvyklý počet dní 2

Přespání Torino, bivak Canzio (8 míst) a chata Boccalette

Vhodné období červen – září

Nejvyšší bod Pointe Walker 4 208 m n. m.

Určeno pro super pokročilé

Pohyb po ledovci ano

Horolezecké úseky obtížnosti FD

dáváme do těla další energii. Pořád tak nějak hledám cestu, kudy dolů. Bude to dlouhý, tuším...

ŠVAČIT ZAKÁZÁNO. MAKEJ, VYDRŽ!

Pár metrů v rozbrzděném sněhu a zase mačky dolů. Klíčujeme po rozbitém žeburu. Pod ním znovu do maček. Náš postup zpomaluje tvrdý led s vrstvou krupice. Spouštím Zdendu ze šroubů a sám slézám. Raději pro jistotu na raka. Teprve nyní doceňuji jeho schopnost zavrtat a zajistit se samostatně do vývrtky. Dost nám to šetří čas. Následuje skoro běh po plošším ledovci. Chatař měl pravdu. Nebezpečný sérak už spadl a na jeho místě letos žádná obluda nevisí. Přesto však neustále Zdendu pobízím k rychlejšímu tempu. Ani jsem nepočítal, kolik slanění jsme udělali. Nobelovku tomu, kdo tu udělal štandy. Zdenda stojí

za odtrhovkou a já se snažím přecíst, jak nejjednodušeji projít ledopádem k dalšímu žeburu. Sluníčko mizí za vrcholem a čas do tmy se krátí. Traverz před ledovec je nepříjemný. Další žebro. Mačky dolů a dolů. Svačit zakázáno. Makej, vydrž! Až pod ledovec. Nemluvíme, komunikace se smrškla na moje pokyny: doprava, doleva, dolů, počkej, jdi. Další slaňák, sestup nemá konce. Konečně stojíme na posledním ledovci. Dlouhé lano, mačky, čelovky. Brzy se sešeří. Poslední desítky metrů k obrovskému mužíkovi.

Za úplné tmy sestupujeme po mužíčích a držíme žebro tak dlouho, dokud se skoro nepřerazíme o konopáče, které nás odvedou k chatě Boccalette (2 804 m). Je deset hodin, když si chechtajíc ťukáme plechovkami s pivem a hltavě polykáme polévku.

Ráno nás chatař budí v sedm. Spali jsme spánkem spravedlivých. Ten Moretti mne večer dorazil... odpovědnost zmizela na dně tří plechovek a já se propadl do bezedného spánku. Dlouze snídáme a pak opatrně sestupujeme po konopáčích a podél potoků až do Val Ferret. Posledním dobrodružstvím je stopování do Courmayeuru. Ale tomu už se jen smějeme. U lanovky sedáme do aut a Zdenda vyráží za rodinou do Saastal a já na desetihodinovou štreku do Čech. ■

TEXT A FOTO JAN „HONZÁNY“ NOVOTNÝ

JAN „HONZÁNY“ NOVOTNÝ

Horského vůdce ÚLAGM k lezení a lyžování přivedli rodiče. „V povolání Horského vůdce se propojila moje učitelská náтура a mé nejmilejší činnosti – lezení a lyžování! A je úplně jedno, zda je to na drsném vyhrátém pískovci našich skal či ve velké alpské stěně.“

Web: www.mountainguide.agency